

3. Словopedia. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://slovopedia.org.ua/32/53404/31375.html>.
4. Ягупов В.В. Педагогіка: Навч. посібник. – К.: Либідь, 2002. – 560 с.
5. Данильян О.Г. Філософія: підручник / О.Г. Данильян, В.М. Тараненко. – 2-ге вид., допов. і переробл. – Х.: Право, 2012. – 312 с.
6. Настрaдін В.П., Хархун С.І. Вибір та затвердження теми дисертаційного дослідження здобувачів наукових ступенів: Навчальний посібник. – К.: Національна академія СБ України, 2000. – 28 с.
7. Вікіпедія. Вільна енциклопедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Оцінка>.
8. Вікіпедія. Вільна енциклопедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Оцінювання>.
9. Майорова Т.В. Інвестиційна діяльність: Підручник [для студ. вищ. навч. закл.] / Т.В. Майорова. – К.: Центр учбової літератури, 2009. – 472 с.
10. Головка-Марченко І.С. Сучасні підходи до розуміння сутності поняття «конкурентоспроможність підприємства» / І.С. Головка-Марченко // Вісник економіки транспорту та промисловості. Випуск 43. – Х.: УкрДАЗТ, 2013. – С. 67-73.

ДО ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ ІНВЕСТИЦІЯМИ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Гонтарук Н. Р., студентка

Науковий керівник: Шматковська Т. О., к.е.н., доцент

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

Зі встановленням незалежності України значного розвитку набуло формування та розвиток ринку цінних паперів, що є в свою чергу закономірним результатом ринкових перетворень.

Підприємства можуть здійснювати фінансові інвестиції у формі вкладень у статутні фонди асоційованих підприємств, дохідні інструменти грошового ринку (депозитні вклади в банках) та високоліквідні цінні папери.

Єдиним теоретичним підходом для оцінювання вартості цінних паперів є такий: вартість цінних паперів визначають як теперішню вартість усіх майбутніх надходжень від них [1, с. 62].

Функціональна спрямованість операційної діяльності підприємств, які не є інституційними інвесторами, визначає у якості пріоритетної форми здійснення реальних інвестицій. Проте на окремих етапах розвитку підприємства оправдане здійснення і фінансових інвестицій. Така спрямованість інвестицій може бути викликана необхідністю ефективного використання інвестиційних ресурсів, що формуються до початку здійснення реального інвестування згідно відібраних інвестиційних проектів, а саме:

1. вкладення капіталу в статутні фонди спільних підприємств — ця форма фінансового інвестування має найбільш тісний зв'язок з операційною діяльністю підприємства. Вона зміцнює стратегічні господарські зв'язки з

постачальниками сировини і матеріалів; розвиток своєї виробничої інфраструктури; розширення можливостей збуту продукції чи проникнення на інші регіональні ринки; різні форми галузевої і товарної диверсифікації операційної діяльності та інших стратегічних напрямів розвитку підприємства;

2. вкладення капіталу в доходні види грошових інструментів — ця форма фінансового інвестування спрямована перш за все на ефективне використання тимчасового вільних грошових коштів підприємства;

3. вкладання капіталу в доходні види фондових інструментів — ця форма фінансових інвестицій є наймасовішою і перспективною. Вона характеризується вкладенням капіталу в різні види цінних паперів, які вільно обертаються на фондовому ринку. Використання цієї форми фінансового інвестування пов'язані:

- з широким вибором альтернативних інвестиційних рішень як по інструментах інвестування, так і по його термінах;
- більш високим рівнем державного регулювання і захищеності інвестицій;
- розвинутою інфраструктурою фондового ринку;
- наявністю оперативної інформації про стан і кон'юнктуру фондового ринку у розрізі окремих його сегментів та іншими факторами [3, с. 79].

Основною метою цієї форми фінансового інвестування також є генерування інвестиційного прибутку, хоча в окремих випадках вона може бути використана для встановлення форм фінансового впливу на окремі компанії при вирішенні стратегічних завдань (шляхом отримання контрольного чи достатньо вагомого пакету акцій).

На надійність фінансових інвестицій впливають систематичні (ринкові) і несистематичні (портфельні) ризики. Незважаючи на те, що в умовах політичної нестабільності й спаду виробництва систематичний ризик фінансових вкладень дуже високий, засобів захисту від нього практично не існує. І навпаки, портфельний ризик можна зменшити за допомогою диверсифікації та страхування. До специфічних методів внутрішнього страхування фінансових ризиків можна віднести формування спеціального страхового резерву з високонадійних цінних паперів [1, с. 65].

Збільшити дохідність фінансових інвестицій можна шляхом умілого маневрування між ризиком і дохідністю цінних паперів, включення в інвестиційний портфель тих цінних паперів, норма поточної дохідності яких прийнятна для інвестора і відповідає меті формування його портфеля.

В процесі здійснення фінансового інвестування в усіх його формах одним з важливих завдань є оцінка інвестиційних якостей окремих фінансових інструментів, що обертаються на ринку.

Оцінка інвестиційних якостей фінансових інструментів — це інтегральна характеристика окремих їх видів, що здійснюється інвесторами з урахуванням цілей формування інвестиційного портфеля [2, с. 37].

Спрямованість фінансових інвестицій підприємств в останній час все більше орієнтується на фондові інструменти. Різні інструменти фондового ринку складають зараз до 80% загального обсягу фінансових інвестицій

підприємства. Це визначає необхідність більш детальної характеристики інвестиційних якостей окремих фондових інструментів інвестування.

Таким чином, основна мета управління фінансовими інвестиціями полягає у забезпеченні оптимального співвідношення між дохідністю, ризиком і ліквідністю цінних паперів відповідно до обраного типу інвестиційного портфеля.

Література.

1. Бігдан М. Г. Методика управління фінансовими інвестиціями / М. Г. Бігдан, Ю. Ю. Карлик // Економіка. Управління. Інновації. – 2013. – № 2. – С. 61-66.

2. Бісвас П. Ч. Роль фінансових інвестицій для підприємства / П. Ч. Бісвас // Маркетинг в Україні. – 2011. – № 3. – С. 36–39.

3. Давидович І. Є. Оцінка інвестиційних якостей фінансових інструментів / Давидович І. Є. – К. : Центр учбової літератури, Економічні науки / Вісник Хмельницького національного університету. – 2014. - № 5. – С. 78-81.

ДО ПРОБЛЕМАТИКИ ФОРМУВАННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ РЕЗЕРВУ СУМНІВНИХ БОРГІВ

Грaб О. Б., студентка

*Науковий керівник: Шматковська Т.О., к.е.н., доцент
Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки*

Жодне діюче підприємство не може обійтися без заборгованостей. Це можуть бути короткострокові і довгострокові, дебіторські або кредиторські заборгованості. Щодня ці заборгованості змінюються, але є такі, що залишаються в обліку надовго: сумнівні та безнадійні борги. Згідно з вимогами П(С)БО № 10 створення резерву сумнівних боргів є не правом, а обов'язком підприємств, на які поширюється дія згаданого стандарту.

Сумнівна заборгованість – поточна дебіторська заборгованість, щодо якої існує невпевненість її погашення боржником [1]. Формування резерву сумнівних боргів зумовлено принципом обачності, відповідно до якого методи оцінки, які використовують у бухгалтерському обліку, повинні запобігати заниженню оцінки зобов'язань та витрат і завищенню оцінки активів і доходів підприємства. Таким чином, резерв сумнівних боргів виступає в ролі інструмента коригування оцінки дебіторської заборгованості [2].

Відповідно до п. 8 і 9 П(С)БО 10 сума резерву сумнівних боргів визначається за одним із двох методів:

- 1) за методом абсолютної суми сумнівної заборгованості;
- 2) за методом застосування коефіцієнта сумнівності.

Метод абсолютної суми сумнівної заборгованості передбачає визначається резерву на підставі аналізу платоспроможності окремих дебіторів, тобто підприємство аналізує поточну дебіторську заборгованість на предмет виявлення сум сумнівної заборгованості.